

POGLAVLJE 170 KRALJEVSTVO NEBESKO

U SUBOTU poslijepodne, 11. ožujka, Isus je održao svoju zadnju propovjed u Peli. Ta je propovjed bila jedna od značajnih govora u njegovoj javnoj službi, a obuhvatila je čitavu i potpunu diskusiju o kraljevstvu nebeskom. On je bio svjestan zbrke koja je postojala u umovima njegovih apostola i učenika s obzirom na značenje i značaj pojmova "kraljevstvo nebesko" i "kraljevstvo Božje," koje je on koristio naizmjenice da bi označio svoju misiju darovanja. Sam bi pojam "kraljevstvo nebesko" trebao biti dovoljan da ga odvoji od bilo kakve veze sa zemaljskim kraljevstvima i svjetovnim vladama, no on to nije bio. Ideja svjetovnog kralja bila je preduboko ukorijenjena u umu Židova te nije bilo moguće ukloniti je u jednoj generaciji. Zato se Isus nije iz početka otvoreno suprotstavljao ovom dugo njegovanom konceptu kraljevstva.

Ovog subotnjeg poslijepodneva Učitelj je pokušao razjasniti učenje o kraljevstvu nebeskom; on je raspravljao o predmetu sa svih gledišta i nastojao je pojasniti mnoga različita mnijenja koja su koristila taj pojam. U ovom prikazu ćemo proširiti govor tako što ćemo dodati mnogobrojne izjave koje je Isus učinio u prijašnjim prilikama, te ćemo uključiti neke opaske koje je rekao samo apostolima za vrijeme večernjih razgovora tog istog dana. Također ćemo komentirati neke događaje koji se tiču kasnijeg rasta ideje o kraljevstvu, a koji su povezani s kasnijom kršćanskom crkvom.

1. KONCEPTI KRALJEVSTVA NEBESKOG

U svezi s Isusovom propovjedi mora se obratiti pažnja da se kroz hebrejska pisma provlačio dvostruki koncept kraljevstva nebeskog. Proroci su predstavljali kraljevstvo Božje kao:

1. Sadašnju stvarnost; i
2. Buduću nadu--kada će se kraljevstvo ostvariti u potpunosti prilikom dolaska Mesije. Ovaj je koncept kraljevstva poučavao Ivan Krstitelj.

Od samog su početka Isus i apostoli poučavali oba dva koncepta. Postojale su još dvije ideje o kraljevstvu koje se moraju imati na umu:

3. Kasniji židovski koncept općepriznatog i transcendentnog kraljevstva nadnaravnog podrijetla i čudesnog ustoličenja.
4. Perzijska učenja koja su opisivala uspostavljanje božanskog kraljevstva kao ostvarenje trijumfa dobrog nad zlim i krajem svijeta.

Baš prije dolaska Isusa na zemlju, Židovi su spojili i pobrkali sve te ideje o kraljevstvu u svoj apokaliptički koncept o dolasku Mesije, koji bi trebao utemeljiti doba židovskog trijumfa, vječno doba Božje vrhovne vladavine na zemlji, novog svijeta, doba u kojemu će čitavo čovječanstvo obožavati Jahvu. Izabравši korištenje ovoga koncepta o kraljevstvu nebeskom, Isus je prilagodio najvitalnije i kulminirajuće naslijeđe iz židovske i perzijske religije.

Kraljevstvo nebesko, kako se ono, točno ili krivo, shvaćalo kroz stoljeća kršćanske ere, obuhvaćalo je četiri različite idejne grupe:

1. Koncept Židova
2. Koncept Perzijanaca
3. Isusov osobno-iskustveni koncept--"kraljevstvo nebesko unutar tebe"
4. Složene i zbrkane koncepte koje su osnivači i širitelji kršćanstva pokušali nametnuti čovječanstvu.

Izgleda da je Isus u različitim vremenima i situacijama prezentirao brojne koncepte "kraljevstva" u svojim javnim učenjima, ali je svoje apostole uvijek učio da kraljevstvo obuhvaća čovjekovo osobno iskustvo u odnosu prema svojim bližnjima na zemlji i prema Ocu na nebu. Njegove zadnje riječi, koje su se ticale kraljevstva, su uvijek bile "Kraljevstvo je unutar vas."

Tri faktora su zaslužna za stoljeća konfuzije oko značenja pojma "kraljevstvo nebesko":

1. Ideja "kraljevstva" bila je promatrana u skladu sa svojim prolaženjem kroz razne razvojne faze prerađivanja od strane Isusa i njegovih apostola, što je prouzročilo konfuziju.
2. Premještanje ranog kršćanstva iz židovskog na pogansko područje neizbježno je povezano s konfuzijom.
3. Konfuzija je bila prirođena činjenici da je kršćanstvo postalo religija koja je bila organizirana oko središnje ideje o Isusovoj ličnosti; evanđelje o kraljevstvu je sve više i više postajalo religija o njemu.

2. ISUSOV KONCEPT KRALJEVSTVA

Učitelj je naglasio da kraljevstvo nebesko mora početi sa i usredotočiti se na dvojakom konceptu istine o Božjem očinstvu i s njime povezane činjenice o bratstvu ljudi. Prihvatanje ovakvog učenja, tvrdio je Isus, oslobodilo bi čovjeka od dugotrajnog ropstva životinjskom strahu i u isto vrijeme bi obogatilo ljudsko življenje sa slijedećim darovima novog života duhovne slobode:

1. Posjedovanjem nove hrabrosti i povećane duhovne moći. Evanđelje kraljevstva bi trebalo osloboditi čovjeka i nadahnuti ga da se usudi nadati vječnom životu.
 2. Evanđelje je nosilo poruku novog povjerenja i iskrene utjehe za sve ljude, čak i za siromašne.
 3. Ono je u sebi bilo novi standard moralnih vrijednosti, novo etičko mjerilo s kojim bi se trebalo mjeriti ljudsko ponašanje. Evanđelje je zorno prikazalo ideal rezultirajućeg novog poretka ljudskog društva.
 4. Učilo je superiornost duhovnog u usporedbi s materijalnim; veličalo je duhovne stvarnosti i uzdizalo je nadljudske ideale.
 5. Ovo novo evanđelje je prikazivalo duhovno dostignuće kao istinski cilj življenja. Ljudski život je dobio novi dar moralne vrijednosti i božanskog dostojanstva.
 6. Isus je poučavao da su vječne stvarnosti rezultat (nagrada) pravednog zemaljskog nastojanja. Čovjekovo smrtno boravljenje na zemlji steklo je nova značenja koja su posljedica prepoznavanja plemenite sudbine.
 7. Novo evanđelje je potvrdilo da je ljudsko spasenje otkrivenje dalekosežnog božanskog cilja koje se treba ispuniti i ostvariti u budućoj sudbini beskrajne službe spašenih Božjih sinova.
- Ova učenja obuhvaćaju proširenu ideju kraljevstva, kakvu je poučavao Isus. Elementarna i zbrkana učenja Ivana Krstitelja teško da su uključivala ovaj veliki koncept.

Apostoli nisu bili sposobni shvatiti pravo značenje Učiteljevih govora o kraljevstvu. Kasnije izvrtnje Isusovih učenja, kako su ona zabilježena u Novom Zavjetu, je posljedica toga što je koncept koji su imali pisci evanđelja bio obilježen vjerovanjem da je Isus odsutan sa svijeta samo kratko vrijeme; da će se on uskoro vratiti kako bi utemeljio kraljevstvo u moći i slavi--upravo takvu ideju su oni imali dok je Isus bio s njima u tijelu. Ali Isus nije povezivao uspostavljanje kraljevstva s idejom o njegovom povratku na ovaj svijet. To što su prošla stoljeća, a da nije bilo nikakvog znaka o dolasku "Novog Doba", nije nipošto u neskladu s Isusovim učenjem.

Veliki trud utjelovljen u ovu propovjed je bio pokušaj da se prevede koncept kraljevstva nebeskog u ideal ideje o provođenju Božje volje. Dugo je Učitelj učio svoje sljedbenike da mole: "Neka dođe tvoje kraljevstvo; neka se ostvari tvoja volja"; i sada ih je on iskreno pokušavao potaknuti da odbace korištenje pojma Božjeg kraljevstva u korist praktičnijeg, njemu jednakog, pojma Božje volje. Ali u tome nije uspio.

Isus je želio zamijeniti ideje o kraljevstvu, kralju i podanicima s konceptom nebeske obitelji, nebeskog Oca i oslobođenih Božjih sinova koji sudjeluju u radosnom i dobrovoljnom služenju svojih bližnjih i u uzvišenom i inteligentnom obožavanju Boga Oca. Do tada su apostoli stekli dvostruki stav o kraljevstvu; oni su ga smatrali za:

1. Stvar osobnog iskustva u srcima iskrenih vjernika, i
2. Pitanje rasnih i svjetskih pojava; to je kraljevstvo bilo u budućnosti, nešto što treba s veseljem iščekivati.

Oni su smatrali da se dolazak kraljevstva u srca ljudi postupno razvija, poput kvasa u tijestu ili rasta gorušičinog sjemena. Vjerovali su da će dolazak kraljevstva, u rasnom ili svjetskom pogledu, biti iznenađan i spektakularan. Isus se nikad nije umorio govoreći im da je kraljevstvo nebesko njihovo osobno iskustvo ostvarivanja viših kvaliteta duhovnog življenja; da se te stvarnosti duhovnog iskustva progresivno prevode u nove i više nivoe božanske sigurnosti i vječne veličanstvenosti.

Ovog poslijepodneva je Učitelj jasno poučavao novi koncept dvostruke naravi kraljevstva tako što je zorno prikazao slijedeće dvije faze:

"Prvo. Božje kraljevstvo u ovom svijetu, vrhovna želja da se čini Božja volja, nesebična ljubav prema čovjeku koja donosi dobre plodove poboljšanog moralnog i etičkog ponašanja.

"Drugo. Kraljevstvo Božje na nebu, cilj smrtnih vjernika, stanje u kojem je ljubav prema Bogu usavršena i gdje se Božja volja čini više božanstveno."

Isus je poučavao da po vjeri vjernik ulazi u kraljevstvo sada. U različitim raspravama on je poučavao da su neophodne dvije stvari kako bi se po vjeri ušlo u kraljevstvo:

1. Vjera, iskrenost. Treba ući kao malo dijete, primiti dar posinjenja kao poklon; treba se podvrći Očevoj volji bez ispitivanja i s potpunim povjerenjem i iskrenim pouzdanjem u Očevu mudrost; treba doći u kraljevstvo oslobođen od svih predrasuda i unaprijed stvorenih zaključaka; treba biti otvoren i spreman na učenje kao nerazmaženo dijete.

2. Glad za istinom. Žeđ za pravednošću, promjena uma, postignuće motiva da se bude poput Boga i da se pronađe Bog.

Isus je poučavao da grijeh nije dijete defektne prirode već prije potomak razumnog uma kojim dominira nepokorna volja. što se tiče grijeha, on je učio da je Bog već oprostio; da mi činimo taj oproštaj osobno dostupnim tako što opraštamo svojim bližnjima. Kada oprostiš svom bratu u tijelu, tada ti u svojoj duši stvaraš sposobnost primanja stvarnosti Božjeg oproštenja svojih vlastitih loših djela.

Dok je apostol Ivan počeo pisati priču Isusovog života i učenja, rani su kršćani već iskusili toliko problema s idejom o Božjem kraljevstvu kao uzrokom progona, da su oni uveliko odbacili upotrebu tog pojma. Ivan puno govori o "vječnom životu". Isus je često govorio o njemu kao o "kraljevstvu života". On ga je također nazivao "kraljevstvom Božjim unutar tebe". Jednom je govorio o takvom iskustvu kao o "obiteljskoj zajednici s Bogom Ocem." Isus je pokušao zamijeniti pojam kraljevstva s mnogo drugih pojmova, ali uvijek bez uspjeha. Između ostalog, upotrebljavao je: Božja obitelj, Očeva volja, Božji prijatelji, zajednica vjernika, bratstvo ljudi, Očevo stado, Božja djeca, zajednica vjernih, Očeva služba i oslobođeni Božji sinovi.

Ali on nije mogao pobjeći od upotrebe ideje o kraljevstvu. Tek se više od pedeset godina kasnije, kad je Rimska vojska uništila Jeruzalem, ovaj koncept počeo mijenjati u kult vječnog života, kako je kršćanska crkva, koja se brzo širila i kristalizirala, preuzimala njegove društvene i zakonske aspekte.

3. GLEDE PRAVEDNOSTI

Isus je uvijek pokušavao utisnuti u svoje apostole i učenike da oni moraju steći, kroz vjeru, pravednost koja će nadvisiti pravednost ropskih djela koju su neki pismoznanci i farizeji tako tašto isticali pred svijetom.

Iako je Isus učio da je vjera, jednostavna poput dječjeg vjerovanja, ključ za vrata kraljevstva, on je također učio i da, kada se uđe kroz vrata, postoje progresivne stepenice pravednosti kojima se svako dijete koje vjeruje mora uspeti da bi poraslo do potpune veličine snažnih Božjih sinova.

Dostignuće pravednosti kraljevstva je otkriveno u razmatranju tehnike primanja Božjeg oproštenja. Vjera je cijena koju trebaš platiti da bi ušao u Božju obitelj; ali oproštenje je Božji čin koji prihvaća tvoju vjeru kao cijenu primanja. I kada vjerovatelj u kraljevstvo primi Božje oproštenje, taj čin uključuje konačno i stvarno iskustvo, a sastoji se od slijedeća četiri koraka, koraka unutarne pravednosti u kraljevstvu:

1. Božje oproštenje je zaista dostupno čovjeku i on ga može osobno iskusiti samo ukoliko oprašta svojim bližnjima.

2. Čovjek neće iskreno oprostiti svojim bližnjima ukoliko ih ne voli kao što voli sam sebe.

3. Voljeti svojeg susjeda kao što se voli sebe je najviša etika.

4. Moralno ponašanje, istinska pravednost, tada jeste prirodni ishod takve ljubavi.

Stoga je očito da istinska i unutarnja religija kraljevstva nepogrešivo i sve više i više teži iskazati se kroz praktične puteve društvene službe. Isus je poučavao živu religiju koja je tjerala svoje vjernike da sudjeluju u izvršavanju službe pune ljubavi. Ali Isus nije stavio etiku na mjesto religije. On je poučavao religiju kao uzrok, a etiku kao rezultat.

Pravednost bilo kojeg čina mora se mjeriti prema njegovom motivu; iz tog su razloga najviši oblici dobrog podsvjesni. Isus nikad nije bio zabrinut oko samih morala ili etike. On je bio u potpunosti zabrinut za tu unutarnju i duhovnu zajednicu s Bogom Ocem koja se tako sigurno i otvoreno očituje kao vanjska služba puna ljubavi prema ljudima. On je poučavao da je religija kraljevstva iskreno osobno iskustvo koje niti jedan čovjek ne može zadržati unutar sebe; da svijest o pripadanju obitelji vjernika neizbježno vodi k prakticiranju propisa vezanih uz obiteljsko ponašanje, služenju svojih braće i sestara u nastojanju da se unaprijedi i poveća bratstvo.

Religija kraljevstva je osobna, individualna; plodovi, rezultati, su obiteljski, društveni. Isus nikad nije prestao uzdizati svetost individue nasuprot društva. Ali on je isto tako priznao da čovjek

razvija svoj karakter kroz nesebičnu službu; tako on otkriva svoju moralnu prirodu u odnosima punim ljubavi sa svojim bližnjima.

Poučavajući da je kraljevstvo unutar, uzdizajući individuu, Isus je zadao smrtni udarac starom društvu tako što je uveo novu razdiobu prave društvene pravednosti. Ovaj novi društveni poredak svijet baš nije upoznao, jer je odbio prakticirati načela evanđelja nebeskog kraljevstva. A kada ovo kraljevstvo o duhovnoj superiornosti zaista dođe na zemlju, neće se očitovati u pukom poboljšanju društvenih i materijalnih uvjeta, već će se prije očitovati u proslavljanju tih uzvišenih i obogaćenih duhovnih vrijednosti koje karakteriziraju nadolazeće doba poboljšanih ljudskih odnosa i naprednih duhovnih dostignuća.

4. ISUSOVA UČENJA O KRALJEVSTVU

Isus nikad nije dao preciznu definiciju kraljevstva. Jedan put bi pričao o jednoj fazi kraljevstva, a drugi put bi pričao o različitim aspektima bratstva Božje vladavine u srcima ljudi. Tijekom ove subotnje poslijepodnevne propovjedi Isus je spomenuo ne manje od pet faza, ili epoha, kraljevstva, a to su:

1. Osobno i nutarnje iskustvo duhovnog života zajednice individualnih vjernika s Bogom Ocem.
2. Rastuće bratstvo vjernika u evanđelje, socijalni aspekti unaprijeđenih morala i oživljene etike, koji su rezultat vladavine Božjeg duha u srcima individualnih vjernika.
3. Besmrtno bratstvo nevidljivih duhovnih bića koja prevladavaju na zemlji i na nebu, nadljudsko Božje kraljevstvo
4. Obećanje savršenijeg ispunjenja Božje volje, napredak prema svitanju novog društvenog poretka povezanog s poboljšanim duhovnim življenjem--slijedeće doba čovjeka.
5. Kraljevstvo u svojoj punini, buduće duhovno doba svjetlosti i života na zemlji.

I zato moramo uvijek preispitati Učiteljeva učenja kako bi sa sigurnošću znali koju od ovih pet faza on ima na umu kada koristi pojam "kraljevstvo nebesko". Kroz ovaj proces postupnog mijenjanja ljudske volje, i u skladu s tim utjecanja na ljudske odluke, Mihael i njegovi suradnici također postupno, ali sigurno, mijenjaju čitav tijek ljudske evolucije, društvene i druge.

Ovom prilikom je Učitelj naglasio slijedećih pet točaka, koje predstavljaju osnovna obilježja evanđelja kraljevstva:

1. Superiornost individue.
2. Volja kao odlučujući faktor u čovjekovom iskustvu.
3. Duhovna zajednica s Bogom Ocem.
4. Najviša zadovoljstva služenja ljudima, koja proizlaze iz ljubavi.
5. Uzvišenost duhovnog nad materijalnim u ljudskoj ličnosti.

Ovaj svijet nije nikada pokušao ozbiljno, istinski i otvoreno isprobati ove dinamične ideje i božanske ideale Isusove doktrine o kraljevstvu nebeskom. Ali ne bi vas trebao obeshrabriti prividno spor napredak ideje o kraljevstvu na Urantiji. Sjetite se da je red progresivne evolucije podvrgnut iznenadnim i nenadanim periodičnim promjenama kako u materijalnom, tako i u duhovnom svijetu. Dar Isusa kao utjelovljenog Sina bio je baš jedan od tih strašnih i nenadanih događaja u duhovnom životu svijeta. Isto tako, nemojte učiniti kobnu pogrešku u traženju doba objave kraljevstva i na taj način ne uspijete uspostaviti ga unutar svojih vlastitih duša.

Iako je Isus spominjao samo jednu fazu kraljevstva u budućnosti i u brojnim prilikama je natuknuo da bi se takav događaj čak i mogao pojaviti kao dio svjetske krize; i iako je sasvim sigurno, u nekoliko prilika, obećao da će se jednog dana vratiti na Urantiju, mora se reći da nikad nije povezivao te dvije ideje. On je obećao novo otkrivenje kraljevstva na zemlji i to u neko buduće vrijeme; on je također obećao da će se jednog dana osobno vratiti na ovaj svijet; ali nije rekao da će se ova dva događaja dogoditi istovremeno. Iz svega onoga što znamo, ova se obećanja mogu, ali i ne moraju, odnositi na isti događaj.

Njegovi apostoli i učenici su sasvim sigurno povezivali ova dva učenja. Kako se nije dogodila materijalizacija kraljevstva kao što su oni očekivali, oni su, sjećajući se Učiteljevih učenja o budućem kraljevstvu i njegovog obećanja da će doći ponovno, prenaplo zaključili da se ta obećanja odnose na identični događaj, te su sukladno tome, živjeli u nadi da će on uskoro doći kako bi uspostavio kraljevstvo u potpunosti, sa slavom i moći. I tako su slijedeće generacije vjernika koje su živjele na zemlji gajile istu oduševljavajuću, ali razočaravajuću nadu.

5. KASNIJE IDEJE O KRALJEVSTVU

S obzirom sa smo saželi Isusova učenja o kraljevstvu nebeskom, dopušteno nam je da prikazemo neke kasnije ideje koje su se dodale konceptu kraljevstva, te nam je dopušteno upuštanje u proročka predviđanja o mogućem razvitku kraljevstva u nadolazećim stoljećima.

Za vrijeme prvih stoljeća kršćanske propagande, na ideju kraljevstva nebeskog je strašno utjecao pojam eskalirajućeg grčkog idealizma, da je prirodno sjena duhovnog--da je zemaljsko sjena vječnog.

Ali veliki korak koji je označio premještanje Isusovih učenja iz židovskog u pogansko područje dogodio se kada je Mesija kraljevstva postao Otkupitelj crkve, religiozne i socijalne organizacije koja je izrasla iz djelovanja Pavla i njegovih učenika, a koja je utemeljena na Isusovim učenjima kojima su nadodane Philove ideje, te perzijske doktrine o dobru i zlu.

Realizacija Isusovih ideja i ideala, utjelovljenih u učenja o evanđelju, skoro je propala, s obzirom da su njegovi sljedbenici progresivno iskrivljavali njegove izjave. Dvije velike struje su značajno izmijenile Učiteljev koncept kraljevstva:

1. Židovski su vjernici nastavili smatrati ga Mesijom. Oni su vjerovali da će se Isus ubrzo vratiti kako bi uspostavio općepriznato i manje-više materijalno kraljevstvo.

2. Poganski kršćani su vrlo rano počeli prihvaćati Pavlove doktrine, koje su sve više bile uzrokom generalnom vjerovanju da je Isus Otkupitelj djece crkve, novih institucionalnih sljedbenika ranijeg koncepta isključivo duhovnog bratstva kraljevstva.

Crkva, kao socijalni izdanak kraljevstva, bila je potpuno prirodna, čak i poželjna. Zlo crkve nije bilo njeno postojanje, već prije to što je ona skoro u potpunosti istisnula Isusov koncept kraljevstva. Pavlova institucionalizirana crkva je zapravo postala nadomjestak za kraljevstvo nebesko koje je Isus obznanio.

Ali ne sumnjajte, ovo isto kraljevstvo nebesko, za koje je Učitelj naučavao da postoji unutar srca vjernika, tek će se obznanjivati kršćanskoj crkvi, kao i svim drugim religijama, rasama i nacijama--čak i svakom pojedincu.

Kraljevstvo Isusovog učenja, duhovni ideal individualne pravednosti i koncept čovjekovog božanskog prijateljstva s Bogom, postupno je bivalo uronjeno u mistično shvaćanje Isusove osobe kao Otkupitelja-Stvaratelja i duhovnog vođe socijalizirane religiozne zajednice. Na ovaj je način formalna i institucionalizirana crkva postala nadomjestak za individualno bratstvo kraljevstva vođeno duhom.

Crkva je bila neizbježan i koristan društveni rezultat Isusovog života i učenja; tragedija je bila u činjenici da je ta društvena reakcija na učenja o kraljevstvu u potpunosti zamijenila društveni koncept pravog kraljevstva koje je Isus učio i živio.

Za Židove je kraljevstvo bila Izraelska zajednica; za pogane je kršćanska crkva postala kraljevstvo. Isusu je kraljevstvo bilo zbroj onih individua koje su ispovijedale svoju vjeru u očitinstvo Boga, time iskazivajući svoju iskrenu odanost vršenju Božje volje, te su kroz tu odanost postajali članovi duhovnog bratstva ljudi.

Učitelj je u potpunosti shvaćao da će se određeni društveni rezultati u svijetu pojaviti kao posljedica širenja evanđelja kraljevstva; ali, on je htio da se sve te poželjne društvene objave pojave kao nesvjesni i neizbježni izdanci, ili prirodni plodovi, tog unutarnjeg iskustva individualnih vjernika, tog isto duhovnog prijateljstva i zajednice s božanskim duhom koji nastanjuje i pokreće sve takve vjernike.

Isus je predvidio da će društvena organizacija, ili crkva, pratiti progres istinskog duhovnog kraljevstva, i to je razlog što se nikada nije usprotivio izvršavanju obreda Ivanovog krštenja, koji su apostoli prakticirali. On je poučavao da je duša koja voli istinu, da je onaj koji je gladan i žedan pravednosti, Boga, u duhovno kraljevstvo primljen po vjeri; u isto su vrijeme apostoli poučavali da je takav vjernik primljen u društvenu organizaciju učenika kroz vanjski obred krštenja.

Kad su Isusovi neposredni učenici shvatili da nisu u potpunosti uspjeli ostvariti njegov ideal utemeljenja kraljevstva u srcima ljudi kroz duhovnu dominaciju i vodstvo individualnog vjernika, oni su, da se njegova učenja ne bi izgubila, odlučili sačuvati ih tako što su zamijenili Učiteljev ideal kraljevstva sa postupnim stvaranjem vidljive društvene organizacije, kršćanske crkve. I kada su ostvarili taj program zamjenjivanja, oni su, da bi održali dosljednost i da bi osigurali priznanje Učiteljevih učenja o činjenici kraljevstva, odlučili postaviti kraljevstvo u budućnost. Od trenutka kad je utemeljena, crkva je počela učiti da će se kraljevstvo, u stvarnosti, pojaviti na vrhuncu kršćanskog doba, za vrijeme drugog Kristovog dolaska.

Na taj je način kraljevstvo postalo koncept jednog doba, ideja budućeg posjeta i ideal o krajnjem spasenju svetaca Svevišnjeg. Rani kršćani (i previše onih kasnijih) su uglavnom izgubili

ideju o Ocu-i-sinu, koju su Isusova učenja o kraljevstvu jasno izrazila, već su ju zamijenili s dobro organiziranom društvenom zajednicom crkve. Crkva je na taj način postala najvažnije društveno bratstvo koje je djelotvorno istisnulo Isusov koncept i ideal duhovnog bratstva.

Isusov je idealni koncept u velikoj mjeri propao, ali na temeljima Učiteljevog osobnog života i učenja, kojima su nadodani grčki i perzijski koncepti vječnog života poboljšani Philovim doktrinama svjetovnog suprotstavljenog s duhovnim, Pavao je izgradio jedno od najprogresivnijih ljudskih društava koja su ikad postojala na Urantiji.

Isusov koncept je još uvijek živ u naprednim religijama svijeta. Pavlova kršćanska crkva je socijalizirana i humanizirana sjena onoga što je Isus namjeravao da bude kraljevstvo nebesko--i to će sasvim sigurno tek postati. Pavao i njegovi sljedbenici su djelomično premjestili pitanja vječnog života s individue na crkvu. Krist je tako postao glava crkve prije nego stariji brat svakog individualnog vjernika u Očevoj obitelji kraljevstva. Pavao i njegovi suvremenici su primjenili sve Isusove duhovne implikacije o njemu samom i o individualnom vjerniku na crkvu kao grupu vjernika; i dok su ovo činili, zadali su smrtni udarac Isusovom konceptu božanskog kraljevstva u srcu individualnog vjernika.

I tako, kroz stoljeća, kršćanska je crkva radila pod velikom smutnjom, jer se usudila tvrditi da ima tajanstvene moći i privilegije kraljevstva, moći i privilegije koje se mogu vršiti i iskusiti samo među Isusom i njegovom braćom vjernicima. I tako je postalo očito da članstvo u crkvi ne znači nužno i zajednicu u kraljevstvu; jedno je duhovno, a drugo je uglavnom društveno.

Prije ili kasnije jedan drugi i veći Ivan Krstitelj treba ustati i proglasiti da je "kraljevstvo Božje blizu"--to bi značilo povratak visokog duhovnog koncepta Isusa, koji je proglasio da je kraljevstvo volja njegovog nebeskog Oca koja je dominantna i uzvišena u srcu vjernika--i učinit će sve to, a da neće na bilo koji način upućivati bilo na vidljivu crkvu na zemlji, bilo na očekivani drugi dolazak Krista. Mora doći do oživljavanja istinskih Isusovih učenja, takvog novog formuliranja koje će izbrisati rad njegovih ranijih sljedbenika koji su htjeli stvoriti društveno-filozofski sistem vjerovanja oko činjenice Mihaelovog boravka na zemlji. U kratko je vrijeme učenje te priče o Isusu skoro istisnulo propovijedanje Isusovog evanđelja o kraljevstvu. Na taj je način povijesna religija istisnula to učenje u kojem je Isus ujedinio čovjekove najviše moralne ideje i duhovne ideale s ljudskom najvišom nadom za budućnost--vječnim životom. A to je bilo evanđelje kraljevstva.

Upravo stoga što je Isusovo evanđelje bilo tako mnogostrano, unutar nekoliko stoljeća su se proučavatelji zapisa njegovog života podijelili u jako mnogo kultova i sekti. Ova bijedna podjela kršćanskih vjernika rezultirala je iz neuspjeha da se u Učiteljevim mnogobrojnim učenjima razabere božansko jedinstvo njegovog nenadmašivog života. Ali jednog dana istinski vjernici u Isusa neće biti tako duhovno podijeljenih stavova pred nevjernicima. Mi se uvijek možemo razlikovati po intelektualnom poimanju i interpretaciji, čak i po različitim stupnjevima socijalizacije, ali nedostatak duhovnog bratstva je i neoprostiv i prijekoran.

Nemojte pogriješiti! u Isusovim učenjima postoji vječna priroda koja neće dopustiti da ona zauvijek ostanu neplodna u srcima ljudi koji razmišljaju. Kraljevstvo, kakvim ga je Isus shvaćao, se na zemlji većim dijelom nije ostvarilo; za sada, vanjska crkva je zauzela njegovo mjesto; ali morate shvatiti da je ova crkva samo početna faza izigranog duhovnog kraljevstva, koja će ju nositi kroz ovo materijalno doba i preko, u duhovnije upravljanje gdje će Učiteljeva učenja dobiti potpuniju mogućnost za razvoj. Tako takozvana kršćanska crkva postaje čahura u kojoj Isusov koncept kraljevstva sada drijema. Kraljevstvo božanskog bratstva je još uvijek živo i sigurno će izaći iz tog dugog potiskivanja, kao što je i sigurno da će leptir izniknuti kao prekrasno stvorenje iz svojeg manje privlačnog oblika metamorfnog razvoja.